

Aproximació a la història de la Diputació de València

Idioma

Valencià

Les Corts de Cadis publiquen el 18 de març la Constitució de 1812, en la qual s'encarrega el règim econòmic de la nova organització territorial a les diputacions provincials. El dia 5 de juliol de 1813 les tropes franceses ixen de la ciutat de València, la qual cosa va motivar que el naixement de la Diputació de València es produïra a la ciutat d'Alacant el 14 de gener de 1813 i no fora fins al 6 d'octubre d'este mateix any quan començara les seues sessions a la ciutat de València.

La Diputació de València va tindre al principi una vida molt irregular, tant pel que fa a l'exercici de la seua activitat, com per l'àmbit geogràfic en què exerciria les seues competències. Respecte a la seua activitat, va ser suspesa el 15 de juny de 1814 en restablir-se el Consell Real. Al març de 1820 van ser restablides fins a l'any 1823, en què van tornar a clausurar-se. A la mort de Ferran VII, en 1833, es produïx el restabliment definitiu de les diputacions a través del Reial Decret de 21 de setembre de 1835. Quant al seu àmbit geogràfic, el 27 de gener de 1822 es promulga el Decret de les Corts sobre la divisió provincial, pel qual l'Antic Regne de València queda dividit en quatre províncies: Alacant, Castelló, València i Xàtiva. Esta última serà suprimida més tard, ja que el 30 de novembre de 1833 s'establix una nova divisió territorial amb 49 províncies; pel que fa a València, seran tres: Alacant, Castelló i València.

La província de València va heretar les dues vies de gestió bàsica dels seus precedents del primer terç del segle XIX: en l'exterior la seua lluita contra l'Antic Règim; i internament, contra la penúria econòmica de la corporació que qüestionava la seua viabilitat. L'agitada vida política i econòmica valenciana va quedar perfectament reflectida en la Institució i en la seua inestabilitat. El nou règim liberal espanyol i el lliurecanvisme valencià d'exportació van xocar contra la pervivència de l'Antic Règim i els proteccionismes; les guerres carlistes van destapar el fraccionament territorial i social valencià que existia entre l'urbà, progressista i elitista, i el rural, reaccionari i populista; es va viure l'alternança política i el caciquisme, els primers moviments obrers i el republicanisme, que a València va aconseguir els primers alcaldes de tota Espanya.

Esta inestabilitat es reflectix, tant en allò més anecdòtic com en allò més simbòlic. Exemple d'això han estat les dificultats de la institució per trobar una seua pròpia, i que les seues fronteres territorials han estat en permanent modificació. L'artificialitat de la província en cap cas va assegurar el seu èxit per a les finalitats administratives que la van justificar, i paradoxalment, el segle XIX és el seu moment àlgid, especialment per la seua relació amb el

poder central a través de la figura del governador civil.

En el trànsit al segle XX, amb la Restauració, la independència de Cuba i les Assemblees de Municipis i Províncies d'Espanya, s'evidenciava que el poder modernitzador de la província estava lluny dels objectius que es va fixar en els propòsits del 33. En 1906 diputats valencians i catalans proposaven en l'Assemblea l'alternativa de la Mancomunitat Provincial. El projecte del conservador Antonio Maura, de 1907, va consignar el dret de Mancomunitat Provincial i va facultar el Govern a cedir determinades competències a les mancomunitats que es formaren. En este sentit la província de València va jugar un paper impulsor molt important a través dels seus diputats provincials, que van signar la resolució final a favor de les mancomunitats, i per tant, per la determinació d'un règim econòmic ampli que permetera aconseguir dotar de més autonomia a les Diputacions provincials.

La Mancomunitat no va forjar, encara que la Diputació de València prompte va optar per buscar d'altres fórmules d'autonomia. Si bé en un primer moment i durant la I Dictadura van ser tímides, i més quan l'experiència catalana es va frustrar, durant la II República, una quart de segle després, platejaren obertament un projecte d'Estatut Regional Valencià. La guerra civil espanyola va fer que la Diputació, esdevinguda Consell, aprofundira més en la línia autonomista i, així, vegem com la Corporació és la promotora de projectes concrets econòmics, culturals, socials, etc. La dictadura franquista va retrotraure a la Institució, tant a València com a Espanya, al seu paper polític-administratiu de ferri control centralista. L'adveniment de la democràcia i el seu sistema autonòmic va contemplar la pervivència de la institució baix les condicions expressades per la Llei 7/1985. No obstant això, la Llei de Coordinació de les Diputacions Valencianes, ha afegit una especial singularitat al cas valencià en dotar-se la seua Generalitat, l'òrgan autonòmic de govern valencià, d'un instrument per racionalitzar el seu paper al món coetani.

Antetítulo:

Història institucional

Subtítulo:

Una institució que naix amb les Corts de Cadis

Imagen:

Facebook Twitter

Permanente:

Sección Iconos:

Contenido Relacionado:

Contenido:

[Els orígens de l'Arxiu General i Fotogràfic](#)

Contenido:

[Sobre el fons i les col·leccions fotogràfiques](#)

Banner Lateral:

[Historia de la Diputación de Valencia](#)

Menú Lateral:

- Menu A

Mostrar imagen de portada en Sidebar:

Color de Texto:

- Blanco sombra

Mostrar Resumen:

Mostrar en Actualidad Home:

Peso:

0

Mostrar en banners de Actualidad:

Imagen banner Actualidad:

Peso:

-2

Ocultar texto:

No